

PROLOOG

8.37° NB, 88.22° OL
*Noordelijke Indische Oceaan, 400 km ten oosten van
Sri Lanka
Noordwest-Anoera*

Het was een benauwde nacht. De lucht was op lichaamstemperatuur en het was vrijwel windstil. Aan het begin van de avond hadden een paar buitjes voor verkoeling gezorgd, maar nu leek alles warmte af te geven, zelfs de zilveren halve maan waar af en toe plukjes wolken langs schoven. Het oerwoud zelf scheen de warme, klamme adem uit te stoten van een roofdier op de loer.

Shyam schoof rusteloos heen en weer in zijn canvas stoel. Hij wist dat het voor de tijd van het jaar een vrij gewone nacht op het eiland Anoera was. In het begin van de moesson was de lucht altijd onheilspellend zwaar. Toch werd de stilte alleen verbroken door de eeuwig waakzame muggen. Omstreeks halfeen 's nachts schatte Shyam dat hij er zo'n viereuhalf uur wacht op zijn controlepost op had zitten. In die tijd waren er welgeteld zeven automobilisten die kant op gekomen. De controlepost bestond uit twee evenwijdige rijen prikkeldraadversperringen – 'messenleggers' – met een tussenruimte van vijftwintig meter, aan weerskanten van de onderzoeks- en registratiezone. Shyam en Arjun waren de twee wachten op de voorpost en zaten voor het houten hokje aan de kant van de weg. Aan de andere kant van de heuvel hoorden nog twee back-ups te zitten, maar de urenlange stilte van die kant deed vermoeden dat ze ingedut waren, net als de manschappen in de geïmproviseerde barakken een kleine honderd meter terug. Ondanks alle ernstige waarschuwingen van hun meerderen waren dit dagen en nachten van ononderbroken verveling. De noordwestelijke provincie Kenna was in goede tijden al dunbevolkt, en dit waren geen goede tijden.

Nu klonk er op de lichte bries het geluid van een razende motor, zo vaag als het gonzen van insecten in de verte.

Shyam kwam langzaam overeind. Het geluid kwam dichterbij. 'Arjun,' zong hij. 'Ar-jun. Daar komt een auto.'

Arjun draaide met zijn hoofd om zijn nek los te maken. 'Nu nog?' Hij wreef in zijn ogen. De vochtigheid maakte dat het zweet

zo zwaar als olie op zijn huid bleef liggen.

Eindelijk kon Shyam de koplampen in de duisternis van het lichtbebooste terrein onderscheiden. Boven het geluid van een opgevoerde motor uit klonken jubelkreten.

‘Stomme boerenkinkels,’ gromde Arjun.

Shyam daarentegen was blij met elke afleiding van de saaie wacht. Hij had de afgelopen zeven dagen nachtdienst gedraaid op de controlepost Kandar, en dat was niet meegevallen. Natuurlijk had hun meerdere er met een stalen gezicht de nadruk op gelegd hoe belangrijk, cruciaal en alleszins vitaal hun opdracht was. Controlepost Kandar was vlak bij het Steenpaleis, waar de regering de een of andere geheime bijeenkomst had. Dus was de bewaking streng, en dit was de enige echte weg die het paleis verbond met de streek in het noorden die in handen van de rebellen was. Maar de guerrilla’s van het Kagama Bevrijdingsfront kenden de controlepost en hielden zich gedeisd. Net als bijna alle andere mensen. Tijdens de campagnes van en tegen de opstandelingen was meer dan de helft van de dorpingen in het noorden de provincie ontvlucht. En de boeren die in Kenna waren gebleven hadden weinig geld, wat inhield dat de wacht op het gebied van ‘fooiën’ weinig te verwachten had. Er gebeurde nooit iets en zijn portemonnee werd niet gespekt. Had hij dat soms aan een vorig leven te danken?

De vrachtwagen kwam in het zicht. In de cabine zaten twee jongens met ontbloot bovenlijf. Het dak was open. Een van de jongens stond op en goot joelend een schuimend blikje bier leeg over zijn borst. De vrachtwagen – waarschijnlijk beladen met de *koerakkan* van de een of andere arme boer – kwam met een snelheid van ruim honderdtwintig de bocht om, zo hard als de kreunende motor maar kon, en met blèrende Amerikaanse rockmuziek van een van de krachtige AM-zenders op het eiland.

Het uitgelaten geschreeuw en gejubel weerklonk door de nacht. Ze klonken als een roedel dronken hyena’s, dacht Shyam mistroostig. Armoedige joyriders; ze waren jong en verpest, en gaven nergens ene moer om. Maar dat zou morgenochtend wel anders zijn. De laatste keer dat dit was gebeurd, kreeg de eigenaar van de vrachtwagen bezoek van de beschaamde ouders. De vrachtwagen werd teruggegeven, tezamen met een flinke lading koerakkan ter compensatie van de eventuele schade. Wat de jongeren betreft – nou, die konden niet zitten zonder te verrekken van pijn, zelfs niet op een zachte autostoel.

Shyam liep met zijn geweer de weg op. De vrachtwagen minderde geen vaart en hij deed een stap terug. Geen stommititeiten. Die kinderen waren ladderzat. Een bierblikje zeilde door de lucht en viel met een zware plof op de grond. Zo te horen was het nog vol.

De vrachtwagen slalomde om de eerste messenlegger, vervolgens om de tweede en scheurde door.

‘Moge Shiva ze de ledematen van het lijf rukken,’ zei Arjun. Hij krabde met zijn stompe vingertoppen in zijn zwarte haardos. ‘De achterhoede hoeven we niet te waarschuwen. Die jongeren hoor je van kilometers afstand aankomen.’

‘Wat hadden we moeten doen?’ vroeg Shyam. Ze waren ten slotte geen verkeersagent, en het was verboden om het vuur te openen op het eerste het beste voertuig dat weigerde te stoppen.

‘Boerenjongens, gewoon een stelletje boerenjongens.’

‘Hé,’ zei Shyam. ‘Ik ben zelf een boerenjongen, hoor.’ Hij betastte de badge die op zijn kaki-overhemd was genaaid. Er stond *ARA* op. *Army of the Republic of Anoera*. ‘Dit zit toch niet op mijn huid getatoeëerd? Als mijn twee jaar erop zitten, ga ik weer terug naar de boerderij.’

‘Dat zeg je nu. Ik heb een oom die gestudeerd heeft. Hij is al tien jaar ambtenaar en verdient de helft van wat wij verdienen.’

‘En je bent elke roepie waard,’ zei Shyam sarcastisch.

‘Ik zeg alleen maar dat je de kansen moet grijpen die het leven biedt.’ Arjun maakte een beweging met zijn duim naar het blikje op de weg. ‘Het klonk alsof daar nog bier in zit. Kijk, dát bedoel ik nou. Pure verversing, makker.’

‘Arjun,’ protesteerde Shyam. ‘We horen samen op wacht te staan, weet je nog? Met z’n tweeën, hoor.’

‘Wees maar niet bang, vriend,’ grijnsde Arjun. ‘Ik deel wel met je.’

Toen de vrachtwagen een kilometer voorbij de wegversperring was, nam de chauffeur gas terug en ging de jongeman op de passagiersstoel zitten. Hij wiste zich af met een handdoek alvorens een zwart t-shirt aan te trekken en zijn gordel om te doen. Het kleverige bier stonk vreselijk in de zware lucht. Beide guerrilla’s keken ernstig.

Op de platte bank achter hen zat een oudere man. Zijn zwarte krullen plakten op zijn voorhoofd van het zweet en zijn snor glom in het maanlicht. Toen de vrachtwagen langs de controlepost den-

derde, had de KBF-officier onzichtbaar op zijn buik gelegen. Nu drukte hij op de SPREKEN-knop op zijn walkietalkie – een oud, maar robuust model – en gromde een paar instructies.

Met een metalen gekreun ging de achterklep van de aanhanger op een kier om de gewapende mannen die erin zaten wat lucht te geven.

De heuvel aan de kust had talrijke namen en betekenissen. Bij de hindoes stond hij bekend als Sivanolipatha Malai, Shiva's Voetafdruk, ter ere van zijn ware oorsprong. De boeddhisten kenden hem als Sri Pada, Boeddha's Voetafdruk, want zij geloofden dat hij was gemaakt door Boeddha's linkervoet op zijn reis naar het eiland. De moslims noemden hem Adam Malai, ofwel Adamsheuvel: Arabische kooplieden in de tiende eeuw beweerden dat Adam, nadat hij uit het paradijs was verstoten, hier had verbleven en net zo lang op één voet had gestaan tot God zijn boetedoening had erkend. De koloniale heersers – eerst de Portugezen en vervolgens de Hollanders – bekeken de heuvel meer met een praktisch dan spiritueel oog: de landtong was een ideale plek voor een fort waar ze geschut konden plaatsen tegen de dreiging van vijandige oorlogsschepen. In de zeventiende eeuw werd er voor het eerst een fort op de heuvel gebouwd. Toen het bouwwerk in de volgende eeuwen werd herbouwd, had men weinig aandacht voor de tempeltjes in de buurt. Nu konden die dienen als tussenstations voor het leger van de Profeet tijdens de definitieve aanval.

Onder normale omstandigheden zou de aanvoerder, de man die ze de Kalief noemden, zich nooit blootstellen aan de onvoorspelbare verwarring van een gewapend conflict. Maar dit was geen gewone nacht. Dit was een nacht waarin geschiedenis zou worden geschreven. Hoe zou de Kalief níet van de partij kunnen zijn? Bovendien was hij zich ervan bewust dat zijn besluit om zich bij zijn manschappen op het slagveld te voegen het moraal onnoemelijk had opgevijseld. Hij werd omgeven door stoutmoedige Kagama die wilden dat hij getuige was van hun heldenmoed, of van hun martelaarschap als zulks het geval mocht zijn. Ze keken naar zijn gelaat, naar zijn fraaie ebbenhouten trekken en krachtige kaak, en zagen niet zomaar een man die door de Profeet was gezalfd om hen naar de vrijheid te leiden, maar ook iemand die hun daden voor het hele nageslacht zou bijschrijven in het levensboek.

En aldus hield de Kalief met zijn speciale eenheid de wacht op een zorgvuldig uitgekozen, hoge uitkijkpost. De grond onder de

dunne zolen van zijn laarzen was hard en nat, maar het Steenpa-leis – of liever gezegd de hoofdingang – lag glanzend voor hem. De uitgestrekte oostmuur was van kalksteen. De verweerde stenen en brede, pasgeschilderde poort baadden in het licht van schijnwerpers die om de meter in de grond verzonken waren. Het licht fonkelde. Het wenkte.

‘U of uw ondergeschikten zullen vanavond misschien sterven,’ had de Kalief een paar uur eerder tegen zijn bevelhebbers gezegd. ‘Zo ja, dan zal uw martelaarschap nooit worden vergeten. Nooit! Uw kinderen en ouders zullen geheiligd worden dankzij hun familiebetrekking met u. Heiligdommen zullen te uwer nagedachtenis worden gebouwd! Pelgrims zullen naar uw geboorteplaats trekken! U zult altijd in de herinnering blijven en worden vereerd, zoals de vaders van onze natie.’

Het waren hartstochtelijke, moedige, gelovige individuen, die het Westen graag minachtend terroristen noemde. Terroristen! Voor het Westen, de ultieme bron van terreur in de wereld, getuigde die term van cynische gemakzucht. De Kalief verachtte de tirannen van Anoera, maar voor de westerlingen die hen in het zadel hadden geholpen, koesterde hij een onverbloemde haat. De Anoeranen begrepen tenminste dat er een prijskaartje aan hun macht hing; de rebellen hadden hun die les, geschreven met bloed, herhaaldelijk onder de neus gewreven. Maar de westerlingen waren gewend om straffeloos op te treden. Misschien zou dat wel veranderen.

Nu keek de Kalief hoopvol naar de heuvels rondom hem; hij koesterde niet alleen hoop voor zichzelf en zijn volgelingen, maar ook voor het eiland zelf. Anoera. Waartoe zou het in staat zijn als het zelf zijn lot weer in handen had genomen? De rotsen, stenen en heuvels met slingerplanten leken hem aan te moedigen.

Moeder Anoera zou haar beschermheren in het gelijk stellen.

Eeuwen geleden moesten bezoekers hun toevlucht zoeken in het metrum van poëzie om de schoonheid van haar flora en fauna te bezingen. Maar al snel had het kolonialisme, gevoed door afgunst en hebzucht, zijn bittere logica opgelegd: schoonheid moest worden geplunderd en wat boeide moest in de boeien worden geslagen. Anoera werd een prijs waar de grote zeevarende mogendheden in het Westen om zouden wedijveren. Boven de groepjes kruidenbomen verrezen fortificaties; tussen de tritonsschelpen op het strand lagen kanonskogels. Het Westen had bloedvergieten ingevoerd op het eiland, en gevoed door onrecht had het wortel ge-

schoten en als een giftig kruid om zich heen gegrepen.

Wat hebben ze je aangedaan, Moeder Anoera?

Achter thee met gebak trokken westerse diplomaten grenzen die tumult en chaos in de levens van miljoenen zouden brengen, en ze behandelden de wereldatlas als een kindertekening.

Dat noemden ze onafhankelijkheid! Het was een van de grootste leugens van de twintigste eeuw. Het regime zelf belichaamde een gewelddaad tegen het volk van de Kagama en het enige antwoord was nog meer geweld. Telkens als een zelfmoordbommenlegger een hindoeminister velde, bralden de westerse media over ‘zinloze moordaanslagen’, maar de Kalief en zijn soldaten wisten dat er niets zinvollers was. De golf bomaanslagen die de meeste publiciteit had opgeleverd – gericht tegen uitgesproken civiele doelen in de hoofdstad Caligo – was het geesteskind van de Kalief zelf. De busjes waren min of meer onzichtbaar gemaakt door het vervalste, afneembare logo van een bekend internationaal koeriers- en vrachtbedrijf. Zo’n eenvoudige list! Ze waren volgestouwd met kunstmestnitraat doordrenkt met diesel en de koerier bezorgde slechts een dodelijke vracht. Die golf aanslagen had de afgelopen tien jaar voor de grootste mondiale verontwaardiging gezorgd, wat een merkwaardige vorm van huichelarij was, want hij bracht de oorlog slechts onder de aandacht van de oorlogszuchtigen.

Thans fluisterde het hoofd Verbindingen iets in het oor van de Kalief. De basis Kaffra was vernietigd en de communicatiemiddelen ervan waren ontmanteld. Ook al zou het nieuws bekend worden, dan nog kon de bewaking van het Steenpaleis ondersteuning van buiten wel vergeten. Dertig seconden later had de verbindingsschef nog een boodschap: de bevestiging dat een volgende legerbasis weer in handen van het volk was. Nu was er een tweede controlepost in hun handen. De Kalief voelde hoe er iets in zijn ruggengraat begon te kriebelen. Binnen enkele uren zou de hele provincie Kenna uit zijn despotische wurggreep zijn bevrijd. Het herstel van het machtsevenwicht kon beginnen. De nationale bevrijding zou gloren met de zon aan de horizon.

Maar niets was zo belangrijk als de inname van het Steenpaleis. Niets. De Tussenpersoon had daar geen misverstand over laten bestaan, en tot nu toe had de Tussenpersoon altijd gelijk gehad, ook over de waarde van zijn eigen bijdragen. Hij had woord gehouden. Sterker nog: hij was op het overdadige af royaal geweest met zijn bewapening en – minstens even belangrijk – met zijn inlichtingen. Hij had de Kalief niet teleurgesteld en de Kalief

zou hem evenmin teleurstellen. Zijn tegenstanders hadden hun hulpbronnen, ruggensteun en weldoeners; waarom zou hij die niet ook hebben?

‘Het is nog koud!’ riep Arjun opgetogen toen hij het blikje bier opdraapte. Het blikje was zelfs beslagen van de kou. Kreunend van genoegen drukte Arjun het tegen zijn wang. Zijn vingers maakten ovale afdrukken in het ijzige condenslaagje, dat vrolijk sprankelde in het gele kwiklicht van de controlepost.

‘En zit het echt vol?’ vroeg Shyam weifelend.

‘Het is nog dicht,’ zei Arjun. ‘Zwaar van de vreugdevitaminen!’ En zwaar was het, onverwacht zwaar zelfs. ‘We plengen een scheut voor de voorouders. Dan een paar flinke slokken voor mij en de drupjes die dan nog over zijn mag jij hebben, want ik weet dat jij er toch niet van houdt.’ Arjuns dikke vingers tastten naar het lipje en gaven er een forse ruk aan.

Het gedempte plofje van de ontsteking – als het geluid van een feestartikel dat confetti uitbraakt – klonk een fractie van een seconde voor de eigenlijke explosie. Voor Arjun was het bijna lang genoeg om te beseffen dat hij het slachtoffer van een list was, en voor Shyam dat zijn argwaan – hoewel die zich had afgespeeld op het niet geheel bewuste niveau van een vage onrust – gerechtvaardigd was geweest. Toen de ruim drie ons plastic-explosief ontplofte, kwam er een abrupt eind aan de gedachtestroom van beide mannen.

De klap was een verpletterend moment van licht en kabaal die op slag uitdijde tot een vurige ellips van verwoesting. De schokgolven vernietigden zowel de twee messenleggers en het houten huisje aan de kant van de weg als de barakken en de manschappen die daar sliepen. Het tweetal wachtposten dat werd geacht voor ruggensteun te zorgen aan het uiteinde van de wegversperring, stierf in zijn slaap. De intense, kortstondige hitte deed een gebied van rood lateriet tot obsidiaanachtig glas verkorsten. En vervolgens was de explosie voorbij, even plotseling als hij was gekomen, zoals de vuist van een man als hij zijn hand opent. Het geweld van de verwoesting was vluchtig, de vernietiging zelf permanent.

Toen een konvooi van transportvrachtwagens met een canvas huif een kwartier later door de overblijfselen van de controlepost reed, was er geen list meer nodig.

De Kalief besepte dat er iets ironisch school in het feit dat alleen

zijn tegenstanders het briljante van de aanval zo vlak voor zonsopgang volledig zouden begrijpen. Op aarde zou de oorlogsmist datgene aan het oog onttrekken wat van grote afstand onmiskenbaar zou zijn: het patroon van nauwkeurig gecoördineerde aanvallen. De Kalief wist dat analisten bij de Amerikaanse geheime diensten binnen enkele dagen naar satellietbeelden zouden turen die het patroon zo duidelijk zouden maken als een schematekening in een studieboek. De zege van de Kalief zou legendarisch zijn; zijn verplichtingen aan de Tussenpersoon – niet in de laatste plaats op aandrang van de Tussenpersoon zelf – zou een kwestie tussen hem en Allah blijven.

Er werd een verrekijker naar de Kalief gebracht om de erewacht voor de hoofdingang te bestuderen.

Dat waren menselijke ornamenten, een accordeon van kartonnen poppetjes. Nog zo'n voorbeeld van de elitaire stompzinnigheid van de regering. De nachtelijke verlichting van het paleis zorgde ervoor dat ze een makkelijke prooi waren, en tegelijkertijd verhinderde die dat ze veel in de omringende duisternis konden onderscheiden.

De erewacht bestond uit de elite van de ARA, welgemanierde en schoongewassen carrièrejagers die handig de vouw in hun keurig geperste uniform wisten te bewaren. De *crème de la de crème brulée*, dacht de Kalief met een mengeling van ironie en minachting. Het waren hansworsten, geen soldaten. Door zijn verrekijker tuurde hij naar de zeven mannen die ieder een geweer rechtop tegen hun schouder hielden, waar het indruk zou maken, maar volmaakt zinloos zou zijn. Het waren niet eens hansworsten. Tinnen soldaatjes.

De verbindingschef knikte naar de Kalief. De sectiecommandant was op zijn post om ervoor te zorgen dat de soldaten in de barakken niet konden uitrukken. Een lid van het gevolg van de Kalief overhandigde hem een geweer. Het was een zuiver ceremoniële handeling die hij zelf had bedacht, maar ceremonie was nu eenmaal de dienaar van de macht. Aldus zou de Kalief het eerste schot lossen, en wel met hetzelfde geweer als waarmee een beroemde onafhankelijkheidsstrijder een halve eeuw tevoren de Hollandse gouverneur-generaal had omgebracht. Het geweer, een Mauser M24 met grendel, was volmaakt gerestaureerd en zorgvuldig bijgesteld. Uitgepakt uit de zijden doek waarin het had gezeten, glom het als het zwaard van Saladin.

De Kalief nam de eerste wachtpost op de korrel en ademde half

uit, zodat het hart van het vizier op 's mans gedecoreerde borst gericht was. Hij haalde de trekker over en concentreerde zich op de gelaatsuitdrukkingen van de man: achtereenvolgens geschrokken, benauwd en verdwaasd. Rechtsboven op zijn borst bloeide een klein rood ovaal als een corsage.

Nu volgden de andere leden van het peloton van de Kalief zijn voorbeeld met een salvo van welgemikte kogels. Als marionetten waarvan de touwtjes worden doorgeknipt zegen de zeven officieren ineen, of tuimelden met de armen uiteen op de grond.

Ondanks zichzelf moest de Kalief lachen. De manier waarop die soldaten waren gestorven had niets waardigs; die was even absurd als de tirannie die ze hadden gediend. Een tirannie die nu zou merken dat hij in de verdediging was gedrongen.

Rond zonsopgang konden loslopende vertegenwoordigers van de Anoeraanse regering in de provincie maar beter hun uniform uittrekken om te voorkomen dat vijandige horden hun armen en benen zouden afhakken.

Kenna zou geen deel meer van de onwettige Republiek Anoera uitmaken. Kenna was van hem.

Het was begonnen.

De Kalief voelde een golf van gerechtvaardigde trots en de glasheldere, messcherpe waarheid vervulde hem als een licht. De enige oplossing voor het geweld was nog meer geweld.

Velen zouden de komende minuten het leven laten, en zij zouden nog geluk hebben. Maar in het Steenpaleis bevond zich één man die niet de dood zou vinden, althans nog niet. Hij was een bijzonder iemand, een man die naar het eiland was gekomen in een poging vrede te stichten. Hij was een machtig man, vereerd door miljoenen, maar niettemin een handlanger van het neokolonialisme. Dus die zouden ze met zorg behandelen. Die man – die beroemdheid, de ‘vredestichter’, die man van alle volkeren, zoals de westerse media maar volhielden – zou geen slachtoffer van een militaire schermutseling worden. Hij zou niet doodgeschoten worden.

Voor hem zouden gepaste beleefdheidsvormen in acht worden genomen.

En daarna zouden ze hem onthoofden als de misdadiger die hij in feite was.

De revolutie zou zich voeden met zijn bloed!